

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce: **I. S.**, nar.94, st. příslušnost Kazachstán, bytem, zast. Olgou Babchuk, bytem, proti žalované **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2014, č. j. CPR-2439-2/ČJ-2014-930310-V238,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 20.5.2014 doručenou dne 22.5.2014 Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 5.5.2014, č. j. CPR-2439-2/ČJ-2014-930310-V238, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Brno (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 20.12.2013, č. j. KRPB-305197-26/ČJ-2013-060026-SV ve věci správního vyhoštění, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20.12.2013, č. j. KRPB-305197-26/ČJ-2013-060026-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku, neboť se cizinec zdržoval na území bez víza, ač k tomu nebyl

oprávněn a bez platného oprávnění k pobytu. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 10-ti dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by byl cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 tohoto zákona počíná běžet doba k vycestování ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona.

V žalobě žalobce žalovanému vytýká, že nesprávně hodnotil shromážděné podklady, čímž překročil meze správního uvážení. S některými tvrzeními a důkazy předloženými žalobcem se nevypořádal, skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spise. Žalobce neměl v úmyslu porušit právní předpisy ČR, měl za to, že vízum, které mu bylo uděleno, je platné i nadále a že se na území ČR nachází a pobývá po právu. Podle něho jde o podstatnou okolnost, k níž je třeba přihlédnout. Dále nesouhlasí s posouzením otázky zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, tj. zda rozhodnutí o správním vyhoštění bude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, neboť si v ČR již vytváří sociální a potenciální pracovní vazby, chce se integrovat a žít v ČR tak, aby pobyt byl pro stát přínosem. Z těchto všech důvodů navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření setrvala na všech závěrech v napadeném rozhodnutí s tím, že veřejný zájem na správním vyhoštění žalobce převážel nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Žalobcovy námitky jsou totožné s odvolacími, proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Žalovaná při posuzování odvolání vycházela ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně a to z vyjádření účastníka řízení, závazného stanoviska Ministerstva vnitra odboru azylové a migrační politiky Ev. č. ZS 22520 ze dne 13.12.2013. Skutkově bylo zjištěno, že se účastník řízení dne 12.12.2013 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že má uděleno vízum s platností od 7.11.2013 do 12.12.2013 a délku pobytu 21 dnů. V cestovním dokladu měl vyznačeno vstupní přechodové razítko hraničního přechodu Brno – Tuřany s datem dne 7.11.2013. Na základě těchto skutečností pak zahájil správní orgán I. stupně správní řízení o správním vyhoštění a dne 14.12.2013 vydal rozhodnutí, následně opravné 20.12.2013, neboť měl za prokázané, že účastník řízení pobýval na území ČR bez platného víza od 28.11.2013 do 12.12.2013. Účastník řízení měl za to, že může na území ČR pobývat do konce platnosti uděleného víza, do 12.12.2013, ale měl ve vízu vyzačenou dobu pobývání na území schengenského prostoru v délce 21 dnů. Správní orgán I. stupně na základě zjištěného dovodil, že účastník řízení pobývá na území ČR bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Tím porušil povinnost vyplývající z ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Zákon nevyžaduje naplnění skutkové podstaty úmyslným jednáním cizince. Výtka, týkající se otázky přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života byla posouzena z pohledu, že účastník řízení nemá na území ČR žádné vazby, majetek, není členem žádného sdružení, spolku či sportovního klubu. Rodina žije v Kazachstánu, zdravotní stav je dobrý a nic mu nebrání ve vycestování do domovského státu. Navíc si za dobu svého pobytu od 7.11.2013 do 12.12.2013 nemohl vybudovat takové vazby, které by mu bránily ve vycestování, sám tvrdil, že přicestoval z důvodu turistiky. K obecným námitkám týkající se vytváření potenciální a pracovní vazby se žalovaná vyjádřila tak, že jde o obecné námitky. Správní vyhoštění je

zájem státu na tom, aby se cizinec na území nezdržoval, není sankcí či trestem. Zájmy účastníka řízení nemohou v daném případě převážet zájem státu na ochraně svého území před neoprávněnými pobyty. Nejde ani o zásah nepřiměřený, když ani zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení nebyl konkrétním způsobem doložen. Doba, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena v délce 1 roku na spodní hranici zákonného ustanovení.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 51 s.ř.s. soud rozhodl o žalobě bez jednání.

Žaloba není důvodná.

Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce uplatnil v žalobě tytéž námitky jako v řízení odvolacím. Soud musí konstatovat, že jak odvolací, tak i žalobní námitky vznesené žalobcem jsou obecné, nedoložené konkrétnostmi. Domněnku žalobce, že může na území ČR pobývat po celou dobu platnosti víza, nemohl správní orgán I. stupně ani odvolací orgán zhodnotit ve svých rozhodnutích, neboť žalobce měl v cestovním dokladu zcela jasně dobu oprávněného pobytu v době platnosti víza stanovenou na 21 dnů vyznačenou a ode dne 28.11.2013 pobýval na území ČR jednoznačně bez platného oprávnění k pobytu. Pokud se týká otázky přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, soud se ztotožňuje s posouzením této námitky, která byla i odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí. Pokud měl žalobce turistické vízum s pobytem v schengenském prostoru na 21 dnů, je jeho tvrzení o tom, že si v této době chtěl vytvářet a vytvářel sociální a potenciální pracovní vazby zcela v rozporu s charakterem víza, které mu bylo uděleno (turistické) a již z toho důvodu se nelze tímto tvrzením žalobce při posuzování důvodnosti přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění či nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života zabývat.

Na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. května 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová